

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ว่าเป็นครูสอนโลกก็ไม่ผิด

ราชการหยุดตั้ง ๔ วัน ไม่ให้กินข้าว ๔ วันร้องโก้งๆ ตายพวกนี้นะ ราชการงานเมืองที่จะเป็นงานของแผ่นดินชอบหยุดเสมอๆ วงราชการเมืองไทยเรา หรือเอามาจากเมืองไหนเราไม่ทราบ เราทราบตั้งแต่เมืองไทย ในเดือนหนึ่งนี้เมืองไทยหยุดราชการไปกี่วันๆ ทำราชการงานเมืองเพียงเล็กน้อยสะแตกแต่เงินเดือน มันเป็นอย่างนี้เป็นอย่างนั้นเมืองไทยเรานี้แหละ เราเป็นคนไทยเราพูดไม่เอนหน้าเอนหลัง พูดประโยชน์ของชาติคนจำนวนมากกับวงราชการ ทำงานเรียกว่าผักชีโรยหน้าๆ เห็นแก่เงินเดือนเท่านั้นละนี่เอาให้ชดสั๊กหน่อยนะ

เราปฏิบัติเราปฏิบัติของเราอย่างนี้ ไม่เหลาะๆ แหละๆ ลูบๆ คลำๆ กินมากงานน้อยดูไม่ได้นะ ทำงานเป็นผักชีโรยหน้าๆ ทางวงราชการงานเมือง แต่เงินเดือนให้ขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งดี ขึ้นวันละสามหนยังดีเงินเดือน เข้าใจไหม ยิ่งชอบใหญ่ เงินเดือนขึ้นวันละสามหนหรือน้อยไป วันหนึ่งขึ้นห้าหนเงินเดือนในเมืองไทยเรา การงานเหาะๆ แหะๆ ใช่มั้ยได้

ทางศาสนาของเราที่เหมือนกัน เราอย่าว่าตั้งแต่ทางโลก ทางธรรมก็เหมือนกัน ศาสนา-วัดกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปแล้ว พระกลายเป็นมูลตรเป็นคูอยู่ในส้วมในถ่านคือวัด เป็นอย่างนั้นละ มันเลอะเทอะขนาดนั้น นี่ละกิเลสเหยียบหัวคน เหยียบได้ทุกหัวใจ บวชในศาสนาเข้ามาแล้วหัวโล้นๆ ก็เหยียบได้สบาย ถ้าไม่มีธรรมตีมันไว้มันเหยียบได้แหลกหมด นี่เราพูดตามธรรม ธรรมเหล่านี้ก็สอนเราด้วย ไม่ใช่เราไปสอนคนอื่น เราวิเศษวิโสมาจากไหน เอาธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นกลางๆ สอนทั้งเขาทั้งเราที่พูดเดี๋ยวนี้

เหมือนอย่างพระท่านสอนโลกนั่นแหละ ประกาศศาสนา ประกาศทั้งท่านทั้งเราสอนไปด้วย ทำอะไรเหาะๆ แหะๆ ดูไม่ได้นะ พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกได้ โยมแม่เวลาจะไปเตรียมของไว้แล้ว คือแต่ก่อนวัดอยู่ที่สถานีวิทยุ วัดแต่ก่อนวัดบ้าน วัดจริงๆ อยู่ที่นั่น ตอนนั้นวัดร้าง ท่านพระครูท่านก็มาในงาน เขานิมนต์มาในงาน และได้รับปากรับคำเรียบริ้อยแล้วว่าจะบวช พอพูดกับท่านตกลงเรียบริ้อยนานมาแล้วแหละ วันนั้นเป็นวันที่เราจะออกเดินทางไปพร้อมกับท่านพระครูออกไป

อยู่ๆ แม่ก็....เราฟังเฉยๆ เราไม่พูดนะ แต่หัวใจมันคิดตลอด แม้ว่าอะไรๆ เราเฉย เพราะเรากับแม่มันติดพันกันมาตั้งแต่เล็กจนเป็นหนุ่ม ติดแม่นะ ไม่ได้ติดพ่อมานั่งปีปใกล้ๆ นี่แม่จะบอกนะ เรื่องการเรื่องงานนี่แม่ยกให้ ทุกสิ่งทุกอย่างแม่ยกให้ แต่

การหลับนอนเหมือนตายนะลูก บอกนะ การหลับนอนนี้เหมือนตายนะลูก อย่างอื่นดีหมด การหลับนอนนี้เหมือนตาย ถ้าบอกแม่ว่าแม่ปลุกหน่อยนะเท่านั้น ไม่ได้เหมือนพี่ชาย พี่ชายเขาบอกว่าแม่ปลุกหน่อยนะวันพรุ่งนี้เช้าจะไปอะไรแต่เช้า บางทีไม่ได้ปลุกเขาไปแล้ว อันนี้จับขาลากออกมามันก็ยังไม่ตื่น

แม่นี้วิตกวิจารณ์ พระท่านไปบิณฑบาตในบ้านในเมืองที่ไหนทำทวิกลับมาแล้วไปปลุกคุณบัวมาฉันจึงหันอย่าให้แม่ได้ยินนะลูก ลูกนี้สำคัญที่สุดนอนนะลูก เราก็จับไว้เฉยนะ แต่ความคิดนี้มันคิดจริง ๆ แม่วิตกวิจารณ์กับการนอนของเรา คือถ้าลงได้บอกแม่แม่ให้ปลุกนะ ทอดธุระนะนั่น พอแม่ทราบแล้วว่าแม่จะต้องปลุกนอนเอาตายว่าเลยแม่ต้องปลุกทุกครั้งตอนเช้า เป็นอย่างนั้น เราก็มืด

ที่นี้พอก้าวเข้าวัดเท่านั้นพลิกหมดเลย กิริยาอาการอะไรที่เป็นข้าศึกต่ออรรถต่อธรรมตัดหมด ๆ เลย แล้วก็คำแม่สั่งเข้าสมองปักเข้าหัวใจเลย เรื่องการนอนนะลูกเหมือนตายทีเดียว พอไปแล้วที่นี้ไม่มีใครมาปลุกมาเตือนนะ เราต้องเป็นตัวของเราเอาที่นี้จะนอนเวลาไหนดีดั่ง ๆ เลย ๑๘ ปี ถึงได้ฝึกหัดนอนใหม่ ตั้งแต่ก้าวเข้าวัดถึง ๑๘ พรรษา ну่นะ นอนนี้เหมือนเนื้อตีนนายพราน ดัดดั่งเลยทีเดียว อย่างนั้นตลอดมาได้ ๑๘ ปี เรียนหนังสือก็แบบเดียวกัน อะไรแบบเดียวกัน

การตื่นนอนของเราดีดั่งเลยทันที เหมือนแม่เนื้อตีนนายพรานนั่นละ เป็นอย่างนั้น ๑๘ ปี ฝึกจนกระทั่งมันชิน พอรู้สึกนี้ดีดั่ง ๆ ๆ เลย ๑๘ ปีถึงได้มาฝึกใหม่ ฝึกได้น้ำได้เนื้อ ทุกวันนี้ โอ้ย นอนพลิกทางนั้นพลิกทางนี้ พอฝึกได้แล้ว โห นี่ฝึกได้จริง ๆ นะ ฝึกการตื่น มันไม่ยากตื่นเฉยเดียวนั้นะ ตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๘ พรรษา ได้ฝึกเจ้าของใหม่คือมันจริงทุกอย่าง เราไม่ได้เหมือนใคร ว่าอะไรเป็นอันนั้นจริง ๆ เช่นอย่างฝึกการนอนของเจ้าของเหมือนกัน พอตื่นดีดั่ง ๆ ๑๘ ปีดีดั่งตลอดนะ ได้ถึง ๑๘ ปีถึงมาฝึกใหม่

พูดจริง ๆ นะสำหรับเราเนี่ยจริงจังมากทีเดียว เต็ดขาดทุกอย่าง ถ้าลงได้ตัดสิ้นใจลงตรงไหนขาดสะบั้นไปเลย เจ้าของก็แก้ไม่ได้ ถ้าเหตุผลไม่เห็นใจของเจ้าของได้วางลงอย่างนี้แล้วต้องเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ถ้าเหตุผลไม่เห็นใจกว่า ถ้าเห็นใจกว่ามาแก้ได้แก้เรื่องของเจ้าของนะ เป็นอย่างนั้น นิสัยอันนี้มันเป็นอะไรก็ไม่รู้จริงขนาดนั้นละ พอแม่บอกว่าการหลับนอนนะลูก เท่านั้นละ ธรรมดาแม่ไม่ได้สนใจ ถ้าไม่มีการมีงานไม่ได้ปลุกแม่ไม่สนใจ จะนอนจะตื่นเมื่อไรก็แล้วแต่ จะตายอยู่ในที่นอนแม่อีกไม่ว่า แต่เวลาบอกให้แม่ปลุกต้องได้ปลุกทุกที พี่ชายเขาไม่ได้ปลุก เขาตื่นเขาไปเลย ทางนี้ทุกที นี่แม่วิตกมาก มันปักอยู่ในจิตนะ จากนั้นก็ตายใจแล้วว่าแม่ต้องปลุกถึงเวลาแม่ปลุก ตายเลยนอนแบบตาย ทอดธุระ แม่ไม่รู้ เราก็มืดเคยตอบโต้แม่เราไม่เคย เฉย

เวลาไปนี้ฝึกนอน ๑๘ ปี ฝึกใหม่ มันตื่นนอนแบบนั้นละ ตั้งแต่ก้าวเข้าวัดถึง ๑๘ พรรษา อายุพรรษาได้ ๑๘ ปี กิเลสขาดสะบั้นไปตั้งแต่พรรษา ๑๖ การตื่นการอะไร ยังแบบเก่าอยู่ดีดี ผิงๆ เลย ฟาดอะไรก็ลงแล้ว ลงเวทีไปหมดทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่จะมา ต่อกรกับเราแล้ว กิเลสขาดสะบั้นไปตั้งแต่พรรษา ๑๖ เราเคยบอกแล้ว วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่มเป้ง นั้นเป็นวันพัดกันกับกิเลสมันเสื่อลงในวันนั้น เวลาเท่านั้นแหละ จากนั้นกิริยาอาการการหลับการนอนเหมือนเก่าดีดี ผิงๆ ตลอด จนกระทั่งพรรษา ๑๘ ถึงได้ฝึกใหม่ ไม่อย่างนั้นมันเป็นอย่างนั้น คือมันเคยชิน พอตื่นนี้ ดีดี ผิงๆ เลย

ที่นี้มาดูพระคุณนี้เราหลับตา ตาบอดหูหนวกเราดู คือมันเข้ากันไม่ได้เลยกับ เราที่ได้ปฏิบัติตัวมา มันเอาจริงเอาจังทุกอย่างบอกแล้ว การประกอบความเพียรตั้งแต่ เริ่มออกปฏิบัติ เราได้อ่อนแอท้อแท้ที่ตรงไหนๆ ไม่เคยมีเลย ถึงจะล้มลุกคลุกคลานมัน ก็พาดกันแบบล้มลุกคลุกคลาน มันไม่ถอย ได้กำลังจิตเท่าไรมันก็ยังดีดีของมันๆ ตลอดเวลา ที่จะท้อแท้อ่อนแอไม่มี คิดดูชิกิเลสมันเสื่อลงไปตั้งแต่พรรษา ๑๖ ถึง พรรษา ๑๘ ถึงได้ฝึกหัดนอนใหม่ คือเวลามันนอนมันแบบเก่าหมดทุกอย่าง มันเคยมัน ชิน พอตื่นนี้ดีดี ผิงๆ เลย

การฝึกตัวฝึกอย่างนั้นละ ที่จะอึดอาดๆ โหย ไม่ได้สำหรับเรานะ ดูหมู่ดูเพื่อน ต้องหลับตา ดู ปิดหูฟังถึงได้ หูหนวกตาบอด เดินไปไหนดูพระคุณ ไปไหนเป็นอย่าง นั้น แม้เช่นพระคุณก็ยังกลัว เพราะลวดลายที่มันตบมันกัดเรื้อรังนี่คือเรานั้นแหละกับลูกศิษย์ลูกหาใส่ปี่วะๆ ที่นี้มาหลับหูหลับตาขนาดนั้นพระคุณยังกลัวอยู่นะ เข้าใจไหม แบบหูหนวกตาบอด พระคุณเห็นยังกลัวนะ เพราะลวดลายมันยังมีอยู่นี้ แต่ก่อนเอาจริงเอาจังมาก เรื่องข้อวัตรปฏิบัติเราออกหน้าหมดเลยในวัด

ผิงมาทั้งตัวปล่อยเรื่องราวก็ตอนเฒ่าแก่นี้ละ แต่ก่อนทุกสิ่งทุกอย่างข้อวัตรปฏิบัติ นำหน้าพระคุณทั้งนั้น เหมือนหนึ่งว่าเป็นบ่อของพระคุณของพระคุณทั้งวัด คือ นำหน้าทุกอย่างเลย ดีดี ผิงๆ เวลาเฒ่าแก่มาแล้วปล่อยละ ที่นี้ปล่อย ทำอะไรก็แล้วแต่ ใคร แบบหูหนวกตาบอด แม้ที่สุดตัวเองมันก็จะไม่เอาไหนละเดี๋ยวนี้ มันปล่อยของมัน เจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อน เป็นอะไรไม่สนใจ มีแต่จะปล่อย ถึงวาระของมันปล่อยมัน ปล่อยอย่างนั้นนะ ถึงเวลาเอาจริงเอาจังเข้มงวดกวาดขันรับผิดชอบนี้ก็จริงอย่างนั้น ที่เดียว เวลาปล่อยมันก็ค่อยปล่อยของมัน ค่อยปล่อยมาๆ ทุกวันนี้มันปล่อย ไม่อยาก เล่นกับอะไรเลย ปล่อยไป

เรื่องใจนี้เรียกว่าเด็ดขาดตลอด ไม่มีที่จะบกพร่องได้ดำหนิตีเดียในจิตดวงนี้ แต่กิริยาอาการเป็นได้ เพราะอยู่ในสนามโลกธรรม ตัวเองก็เป็น คนอื่นเขาจะไม่มา

ดำเนินดีชมนได้อย่างไรก็เจ้าของเป็น ปล่อยตามเรื่องตามราวไป เวลาปล่อยปล่อยอย่างนั้น เวลาจริงจริงอย่างนั้น แนะ มันคนละอย่างๆ ทุกวันนี้มันเหมือนขอนซุงไม่ได้เรื่องได้ราว เหมือนกันกับขอนซุงไม่ผิดกัน ไปอย่างนั้นละทุกวันนี้ สำคัญแต่ว่าจิตนี้ แต่จิตไม่เป็นนะ จิตนี้จะจำตลอดเวลา มันจะรวดเร็วที่สุด รับเหตุการณ์ต่างๆ จิตนี้มันรับเหตุการณ์ต่างๆ รวดเร็วที่สุดเลย แต่รับก็รับเฉยๆ เหมือนขอนซุง คือไม่แสดงออกตามความคิดความเห็นความรับทราบนะ ถ้าตามนั้นโต้ตอบตามนั้นแล้วมันจะรวดเร็วที่สุดทีเดียว แต่นี้เฉยไป นี่เรื่องจิต

เรื่องกายเหมือนขอนซุง เรื่องจิตไม่ได้เป็น มันเป็นอยู่ของมันลึกๆ อย่างทุกวันนี้ จิตมันก็ไม่มื่ออะไรต้องติแล้ว มันหมด จะติจะชมที่ตรงไหนก็หมด จะเอาอะไรมาชมมันก็ไม่เห็นอັນนี้ อັນนี้ว่าเลิศว่าเลอก็เลิศเลอเหนือทุกอย่าง อะไรจะมาชมก็ตกหมดเพราะมันไม่สูงเท่าอັນนี้ เพราะฉะนั้นโลกธรรม ๘ จึงขาดสะบั้นไปเลย เมื่อจิตถึงที่สุดวิมุตติพ้นทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรเข้าถึง ชมก็เท่านั้น ตีก็เท่านั้น ตกออกหมดเลย ไม่มีคำว่ารับมันเป็นหลักธรรมชาติของมัน

เราได้ฝึกเต็มกำลังความสามารถของเรามาแล้ว ตั้งแต่เป็นฆราวาสก็ธรรมดาเหมือนเราๆ ท่านๆ แต่เวลามาบวชมันจริงมันจังมากเรา ไปที่ไหนหมู่เพื่อนมีแต่เราดูๆ คือมันขวางหูขวางตา มันเหลาะแหละนะ ดูอะไรๆ เก้อๆ เขินๆ มันขวางตา นี่มันไม่เก้อไม่เขิน มันจริงมันจังทุกอย่าง จับอะไรติดปั๊บๆ ะเลย เกี่ยวข้องกับหมู่กับเพื่อนเลยกลายเป็นเรื่องหมู่เพื่อนนี่โจมตีเรานะ รุมกันโจมตีเรา คือมันดูไม่ได้ ในหมู่เพื่อนมีแต่แบบนั้นแบบเดียวกัน มันหลายคนต่อหลายคนมันก็มารุม อย่างน้อยก็ว่าเรานี่ดู เราดูจริงๆ ดู ก็มันผิตนั่นแหละว่าเอา ไม่พอใจก็ว่าเราดูเสีย มันเป็นอย่างนั้น

เราย้อนมา ย้อนมาหมด ตั้งแต่ออกบวชที่แรก การปฏิบัติตัวของเรา คือมันจริงจังทุกอย่าง มันไม่เหลาะแหละ ทีนี้ไปพบเพื่อนพบฝูง นิสัยใจคอไม่เหมือนกัน มันเคยเป็นมาอย่างไรมันก็เป็นอย่างนั้น ทีนี้มันก็ขวางตากับความจริงจังของเรา บางทีมีลักษณะขัดๆ กัน คือเขาไม่พอใจในคำพูดคำเตือนของเรามี เราจับได้หมดเลย ทีนี้เวลามาบวชเป็นพระเป็นผู้ใหญ่แล้วรุมเข้ามา นั้นเห็นไหมละ ใ้พวกที่รุมๆ ว่าเราไม่เห็นเป็นท่าอะไร เหลวไหลไปหมด เราที่ถูกรุมกลับมาเป็นครูสอนโลก ว่าเป็นครูสอนโลกก็ไม่ผิด เอาจริงเอาจังทุกอย่าง ทุกวันนี้มันปล่อยละ มันปล่อยไปหมด กิริยาอาการมองดูอะไรๆ เหมือนหลับหูหลับตาดูไป ไม่ค่อยสนใจ แต่จิตมันไม่เป็น จิตไม่มีวัย เป็นอย่างไรมันก็แนวของมันตลอด

เวลาออกภาวนาพูดถึงเรื่องภาวนาทุกอย่างเป็นตามนิสัยจริงจังทุกอย่าง แต่เวลาออกปฏิบัติภาวนาหลักใหญ่มุ่งใส่พระนิพพาน ลงใจหมดแล้ว มุ่งใส่พระนิพพาน จะเอา

ให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ อย่างอื่นไม่เอา หลังจากได้ฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์มันมาแล้ว เพราะเราสงสัยมรรคผลนิพพาน เราต้องการมรรคผลนิพพาน แต่ยังไม่สงสัยว่าเราทำเต็มเม็ดเต็มหน่วยกลัวว่าผลจะไม่คุ้มค่ากัน อยากให้มีท่านผู้ใดผู้หนึ่งยืนยันเรื่องมรรคผลนิพพานกับเรา เราจะมอบกายถวายตัวต่อท่านผู้นั้น แล้วจะเอาตายเข้าว่าต่อมรรคผลนิพพานเลย

ไปถึงพ่อแม่ครูจารย์ท่านก็ไล่เปรี้ยวเลย เรดาร์ท่านจับไว้หมดว่าความตั้งใจของเรามีเท่าไร ที่นี้ก็ไล่ลงอย่างเต็มเหนี่ยวๆ คนไม่เคยได้พบกัน แหม เวลาเทศน์เหมือนคนทะเลาะกันนะ เสียงท่านชัดเราเปรี้ยวๆ เราก็ถึงใจนะ มันแปลกนะถึงใจ เป็นผลบวกตลอดเลย พอหลงจากท่านแล้วลงใจ ที่นี้มรรคผลนิพพานมีโดยสมบูรณ์ เอาที่นี้จะว่าอย่างไร ถ้าม้าเจ้าของว่าจะจริงไหม ทางนี้ตอบทันทีเลย ไม่มีรอ ต้องตายเท่านั้น ไม่ตายให้ได้มรรคผลนิพพาน ตั้งแต่นั้นมาการประกอบความเพียรมันจึงเป็นเหมือนตกรอกทั้งเป็นเลย ออกกรรมฐานไปองค์เดียว ไม่เอาใครไปด้วย เรียกว่าป่าช้าอยู่กับเรา

การเป็นการตายเรารู้เราเอง เท่านั้นละ มอบเลย ๙ ปีการปฏิบัติความเพียร ไปองค์เดียวๆ พ่อแม่ครูจารย์มันก็เสริม องค์อื่นองค์ใดไปบางทีลาไปสององค์สามองค์ ท่านไล่เปรี้ยว เหนอ ขึ้นเลย จะไปตกรอกหมกไหม้ที่ไหน แต่อยู่ที่นี่มันก็ตกรอกให้เห็นกันอยู่ที่นี่ ออกจากนี้แล้วมันจะไปตกลุมไหนอีกล่ะ แล้วใครจะไป ก็หมอบ แต่สำหรับเราไม่เคย เพราะท่านเห็นความตั้งใจ อยู่กับหมูกับเพื่อนท่านก็ดูเราอยู่ ความตั้งใจของเรา ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วยของเราเอง องค์อื่นองค์ใดเป็นอะไรก็ช่าง แต่เราฟิตเรานี้ฟิตตลอด ไม่เกี่ยวข้องกับใคร ใครจะเป็นอะไรก็ตาม บิณฑบาตได้มาเท่าไรเอาเท่านั้น พระเณรจะรู้หรือไม่รู้ ทั้งวัดอาจไม่รู้ก็ได้เพราะไม่สนใจ แต่เราปฏิบัติของเราอย่างนั้น

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
 สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
 และเครือข่ายทั่วประเทศ